

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 811: Giúp Nhận Biết Nhân Quả Thật Đáng Sợ, Ác Nghiệp Chẳng Thể Tạo

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 068)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Một, giúp nhận biết nhân quả thật đáng sợ, ác nghiệp chẳng thể tạo. May nhờ năng lực của Kim Cang Bát Nhã, được tránh khỏi bị đọa lạc, nhưng vẫn khó tránh khỏi hoàn toàn.】

Lời này là thật, chỉ cần chúng ta học Phật, người ta xem thường chúng ta, khinh mạn chúng ta, nhục mạ chúng ta, thấy đều nằm trong phạm vi này; tự mình nhất định phải giác ngộ rằng tội nghiệp của mình rất nặng. Bằng không thì chắc chắn sẽ được đại chúng hoan hỷ, cung kính, cúng dường; đây là đạo lý nhất định, chẳng đáng phải chịu cái quả báo bị người khinh chê này. Có hiện tượng này hiện tiền, tự mình nhất định phải phản tỉnh rằng nghiệp chướng của chính mình rất nặng. May mắn thay chúng ta gặp được kinh điển Đại thừa liễu nghĩa thâm sâu, chúng ta đọc tụng học tập. Hai chữ “thọ trì”, chữ vị nhất định phải ghi nhớ; thọ trì chính là y giáo phụng hành, thật sự đi làm! Đây mới gọi là thọ trì. Chẳng phải là mỗi ngày tôi đem Kinh niệm hai biến, như vậy không tính, đó là đọc tụng chứ không phải thọ trì. Thọ trì là y giáo phụng hành, nghiêm túc đi làm. Tuy rằng nghiêm túc làm, nhưng chúng ta làm không đủ viên mãn, không đủ triệt để; nói cách khác, nghiệp của chúng ta tuy đã tiêu được một phần nhưng chưa tiêu được sạch sẽ, đây là đạo lý nhất định. Cho nên có thể tránh khỏi đọa lạc, nhưng không thể tránh khỏi hoàn toàn, chỉ có thể tránh khỏi một phần. Đây là ý nghĩa thứ nhất.

【Hai, để cho người nghe hiểu lý lẽ về sự cung kính vừa nêu trên, không được chấp tướng. Chấp tướng thì khi gặp chuyện không như ý, ắt sẽ dẫn đến thoái tâm.】

Nguyên lý, nguyên tắc dạy học của Bát Nhã chính là “vô trụ sinh tâm, sinh tâm vô trụ”; vô trụ chính là không chấp trước, cho nên chấp trước là sai rồi. Cho dù nghiệp chướng của quý vị rất nhẹ, tu học Phật pháp Đại thừa đi đến đâu cũng được người cung kính, được người lễ bái cúng dường, cái tướng này không được chấp; hễ chấp vào là quý vị liền đọa lạc. Đừng nói gặp phải chuyện không như ý quý vị sẽ thoái tâm, đương nhiên là thoái tâm; cho dù mọi việc đều như ý, quý vị cũng đọa lạc. Vì sao vậy? Đọa vào trong danh văn lợi dưỡng rồi, danh lợi hại chết người. Đây là điều mà đồng tu học Phật chúng ta, bất luận tại gia hay xuất gia, đều phải đề cao cảnh giác. Danh lợi tuyệt đối không phải là thứ tốt, đây là nghiệp chướng cực kỳ nặng nề; không những không được dính mắc, mà vướng vào một chút cũng không được. Danh lợi tuyệt đối sẽ đến, khi nó đến phải biết cự tuyệt, phải có thể buông bỏ nó, quyết định không dính mắc.

【Ba, khiến người khi gặp chuyện trái nghịch, cũng không nên chấp tướng. Nên xem đó là cách để tiêu trừ tội nghiệp.】

Như vậy là đúng rồi. Hiện tiền chúng ta gặp phải đủ mọi thứ không như ý, đừng để ở trong tâm; phải biết ta tu cái gì, ta tu tâm thanh tịnh, trong tâm thanh tịnh thì khổ và vui đều phải rời lìa. Nghịch cảnh không thể chấp trước, thuận cảnh cũng không thể chấp trước; chấp trước là sai rồi, chấp trước là lại tạo nghiệp rồi. Chấp trước vào thuận cảnh cũng là tạo nghiệp, cho nên hai bên đều phải rời xa, như thế mới được vô sự.

【Bốn, hết thấy chúng sinh, tức nghiệp (nghiệp đời trước) biết bao nhiêu mà kể. Quả báo dù cực kỳ nặng nề, bộ kinh này cũng có thể tiêu diệt.】

Đây là sự thật, làm sao có thể tiêu trừ? Bộ kinh này chính là dạy quý vị buông bỏ, buông xuống, lại tiếp tục buông xuống. Ở trên đã nhắc tới với chư vị, Bồ-tát buông bỏ Thập Tín vị thì ngài thăng lên Thập Trụ vị; buông bỏ Thập Trụ vị thì ngài lên Thập Hạnh vị; buông bỏ Thập Hạnh vị thì ngài lên Thập Hồi Hướng vị; buông bỏ Thập Hồi Hướng thì ngài Đăng Địa (lên Sơ Địa); buông bỏ Thập Địa thì ngài chính là Đăng Giác; buông bỏ Đăng Giác thì ngài chính là Diệu Giác. Quý vị không chịu buông xả thì sao mà được? Cho nên Phật pháp Đại thừa không có gì khác, từ đầu đến cuối chẳng qua là “vô trụ” mà thôi! Chính là dạy quý vị cứ luôn buông bỏ, buông đến mức trong tâm hoàn toàn

thanh tịnh, không còn thứ gì để buông nữa, vậy thì thành Phật rồi. Vẫn còn một thứ chưa buông bỏ, vậy quý vị không phải là Phật, quý vị vẫn là Bồ-tát. Đẳng Giác Bồ-tát vẫn còn một phẩm sinh tướng vô minh chưa buông bỏ, cho nên ngài vẫn ở ngôi Bồ-tát, ngài chưa thành Phật. Do đó, kinh này chính là dạy chúng ta buông bỏ. Hết thấy pháp thế gian và xuất thế gian thấy đều buông bỏ. Đừng nghĩ xem ngày mai sống qua ngày như thế nào; ngày mai còn chưa đến, quý vị khởi cái vọng tưởng đó để làm gì? Không cần thiết! Phàm phu chính là hoặc chướng nặng nề, mê hoặc quá nặng; họ cứ mãi nghĩ đến ngày mai, cứ mãi nghĩ về quá khứ, toàn là vọng tưởng, may mắn chẳng liên quan gì đến sự thật, thấy đều là khởi vọng tưởng. Sự việc xảy ra thế nào, nghiệp quả đều có sự nhất định của nó; điều này ở phần trước đã giảng, những thứ này đều là định nghiệp. Người thật sự thông minh, người thật sự minh bạch, họ tin tưởng lời Phật dạy là không sai, lời Phật dạy từng câu đều chân thật; chúng ta y giáo phụng hành thì tự mình nhất định được lợi ích.